

Mandra del món

Un relat de: [rbbarau](#)

Em fa mandra somriure-li al món cada dia.
Ennuagar-me amb el fred del matí.
Que el vent i l'amor em facin plorar els ulls.

I creuar-me amb el senyor de la jaqueta llarga.

I baixar les escales fosques que fan tanta pudor, i respirar, després, un món que mai s'atura.

Que la gent camini a poc a poc i jo tingui pressa.
Que la gent camini de pressa i jo vulgui anar a poc a poc.

Em fa mandra parlar de tot i de res.
Seguir amb les mentides que guien les meves passes.
I tornar a fer veure que tot va bé.

I esperar que acabin de passar tots els cotxes i deixin aquell fum espès.
I contaminin unes il·lusions cansades.

Vull que plogui. Quedar-me a casa i només pensar.
Que em deixin en pau. Que no. Que avui no sóc jo.
Que la vida em pesa a les pestanyes.